

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 15 - Những người đầu tiên được Chúa Jêsus gọi làm môn đồ Ngài.

Ma-thi-ơ 4:18-22: Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đang thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh cá. Ngài phán cùng hai người rằng: Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người. Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài. Từ đó đi một đôi xa xa nữa, Ngài thấy hai anh em khác, là Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang cùng cha mình là Xê-bê-đê vá lưới trong thuyền; Ngài bèn gọi hai người. Tức thì hai người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo Ngài.

Để giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, Đức Chúa Trời đã chọn và gọi Môi-se làm tôi tớ Ngài và Đức Chúa Trời đã sai người trở lại xứ Ê-díp-tô để dắt đưa dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ đó.

Môi-se là ai?

Xuất Ê-díp-tô ký 2:1-17: Vả, có một người trong họ Lê-vi đi cưới con gái Lê-vi làm vợ. Nàng thọ thai, và sanh một con trai; thấy con ngộ, nên đem đi giấu trong ba tháng. Nhưng giấu lâu hơn nữa không được, nàng bèn lấy một cái rương mây, trét chai và nhựa thông, rồi để đứa trẻ vào, đem thả trong đám sậy dựa mé sông. Người chị đứa trẻ đứng xa nơi đó đợi chờ biết nó sẽ ra sao. Vả, bấy giờ, con gái Pha-ra-ôn xuống sông tắm, còn các con đòi đi dạo chơi trên mé sông; công chúa thấy cái rương mây đó giữa đám sậy, bèn sai con đòi mình đi vớt lên. Công chúa mở rương ra, thấy đứa trẻ, là một đứa con trai nhỏ đang khóc, bèn động lòng thương xót mà rằng: Ấy là một đứa con của người Hê-bơ-rơ. Người chị đứa trẻ bèn nói cùng công chúa rằng: Tôi phải đi kêu một người vú trong bọn đàn bà Hê-bơ-rơ đợi chờ cho đứa trẻ bú chớ? Công chúa đáp rằng: Hãy đi đi. Người gái trẻ đó kêu mẹ của đứa trẻ. Công chúa nói rằng: Hãy đem đứa trẻ này về nuôi bú cho ta; ta sẽ trả tiền công cho. Người đàn bà ấy đem đứa trẻ mà cho bú. Khi lớn khôn rồi, người bèn dẫn nó vào cho công chúa, nàng nhận làm con, và đặt tên là Môi-se, vì nàng nói rằng: Ta đã vớt nó khỏi nước. Vả, đang lúc đó, Môi-se đã lớn khôn rồi, ra đi đến cùng anh em mình, xem thấy công việc nhọc nhằn của họ; cũng thấy một người Ê-díp-tô đánh một người Hê-bơ-rơ trong vòng anh em mình; ngó quanh quất chẳng thấy ai, bèn giết người Ê-díp-tô đem vùi trong cát. Qua ngày sau, Môi-se đi ra nữa, thấy hai người Hê-bơ-rơ đánh lộn, bèn nói cùng người có lỗi rằng: Sao người đánh người đồng loại mình? Nhưng người đó đáp rằng: Ai đặt người làm vua, làm quan án cho chúng ta? Có phải muốn giết ta như đã giết người Ê-díp-tô kia chăng? Môi-se sợ, nói rằng: Chắc thật, việc này phải lậu rồi. Pha-ra-ôn hay việc đó, thì tìm giết Môi-se; nhưng người trốn đi khỏi mặt Pha-ra-ôn, dừng chân tại xứ Ma-đi-an, và ngồi gần bên một cái giếng. Vả, thầy tế lễ xứ Ma-đi-an có bảy con gái; các nàng đó đến giếng xách nước đổ đầy máng đợi chờ bầy chiên cha mình uống. Nhưng các kẻ chăn chiên đến đuổi đi; Môi-se bèn đứng dậy, bình vục các nàng đó và cho những bầy chiên uống nước.

Môi-se là người Hê-bơ-rơ thuộc chi phái Lê-vi. Khi còn nhỏ, người đã được Đức Chúa Trời giải cứu ra khỏi nước qua con gái của Pha-ra-ôn, người được công chúa của Pha-ra-ôn nhận làm con và đặt tên là Môi-se, là ý nghĩa của sự vớt ra khỏi nước.

Môi-se trong tiếng Hê-bơ-rơ là chữ מֹשֶׁה-Mosheh, số 4872, ra từ chữ מַשַּׁח-mashah 4871 có nghĩa là: *Sự kéo ra, sự nỗ lực, sự cố gắng, sự giải thoát, sự giải cứu*;

Tên của Môi-se thực tế là do Giê-hô-va Đức Chúa Trời đặt cho người và Ngài đã cảm động công chúa của Pha-ra-ôn làm sự giải cứu này cho người đã được Ngài chọn từ trước sáng thế.

Xuất Ê-díp-tô ký 33:12: **Môi-se thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Này, Chúa phán cùng tôi rằng: Hãy đem dân sự này lên! Song Chúa chẳng cho tôi biết Chúa sai ai đi cùng tôi. Vả, Chúa có phán rằng: Ta biết người vì danh người, và người được ơn trước mặt ta.**

Đức Chúa Trời đã cho Môi-se biết rằng Ngài biết Môi-se vì danh (tên) của Môi-se.

Chữ **danh** được chép trong câu 12 này, đó là chữ שֵׁם-shem, số 8034 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Danh xưng, như một dấu hoặc một kỷ niệm tính cách cá nhân liên quan đến uy quyền, bổn tánh, sự tôn trọng, danh tiếng*;

Đức Chúa Trời đã không chọn Môi-se vì người có tài ăn nói, nhưng ấy là để Môi-se được thật sự được giải thoát, giải cứu hoàn toàn ra khỏi mọi sự do tội lỗi của A-đam đã gây cho loài người.

Xuất Ê-díp-tô ký 4:10-16: **Môi-se thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Oi! lạy Chúa, từ hôm qua, hôm kia,**

hay là từ lúc Chúa phán dạy kẻ tội tớ Chúa, tôi vẫn chẳng phải một tay nói giỏi, vì miệng và lưỡi tôi hay ngập ngừng. Đức Giê-hô-va bèn phán rằng: Ai tạo miệng loài người ra? hay là ai đã làm câm, làm điếc, làm sáng, làm mờ? Có phải ta là Đức Giê-hô-va chẳng? Vậy bây giờ, hãy đi; ta sẽ ở cùng miệng người và dạy người những lời phải nói. Môi-se thưa rằng: Ôi! lạy Chúa, Chúa muốn sai ai đi, thì sai. Đức Giê-hô-va bèn nổi giận cùng Môi-se mà phán rằng: Có phải A-rôn, người Lê-vi, là anh người chẳng? Ta biết người đó có tài nói giỏi, và kia, người đang đi đến đón người kia; khi thấy người, chắc sẽ vui mừng trong lòng. Vậy người hãy nói cùng người, và sắp để những lời trong miệng người. Khi hai người nói, ta sẽ ở cùng miệng người và miệng anh người, dạy các người những điều gì phải làm. Ấy là người đó sẽ nói cùng dân sự thế cho người, dùng làm miệng người, còn người sẽ dường như Đức Chúa Trời cho người vậy.

Môi-se đã lo ngại về sự khó khăn của môi miệng mình, nên người đã muốn khước từ sự chọn lựa của Đức Chúa Trời, vì người không biết rằng, khi người công bố Lời mà Đức Chúa Trời đã ban cho mình để phán dạy cho dân sự thì quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời sẽ chữa lành môi miệng người.

Chữ **hay ngập ngừng** được chép trong câu 10 trên, đó là chữ כָּבֵד - kabad, số 3515 ra từ chữ כָּבַד - kabad, số 3513 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *chậm chạp; nặng nề; khó khăn; đau khổ; khiến người khác khó hiểu; không truyền cảm; không rõ ràng;*

Lời của Đức Chúa Trời có chép trong sách Châm ngôn nói về nguyên tắc của sự lựa chọn người để giao công việc cho như sau: **Kẻ nào cậy kẻ ngu muội đem báo tin, chặt chân mình, và uống lấy sự tổn hại. Óng chân người què đồng đưa vô dụng; Câu châm ngôn trong miệng kẻ ngu dại cũng vậy. Tôn trọng kẻ ngu muội, giống như bỏ cục ngọc vào trong đồng đá. Câu châm ngôn ở nơi miệng kẻ ngu muội, khác nào một cái gai đâm vào tay người say rượu. Ai muốn người ngu muội và kẻ khách đi qua đường, giống như một lính xạ tên làm thương mọi người.**(Châm ngôn 26:6-10).

Đức Chúa Trời kêu gọi những người mà Ngài đã chọn lựa trong sự biết trước và đã định cho được làm người hầu việc Ngài để rao truyền các mạng lệnh của Ngài cho những người mà Đức Chúa Trời sẽ ban sự cứu rỗi cho và đó là một công việc thuộc về Nước Đức Chúa Trời chứ không phải thuộc về đất, vì thế cho nên những người được Đức Chúa Trời chọn lựa và kêu gọi thường có thói quen nhìn vào khả năng của xác thịt mình để quyết định chọn ngành nghề mà người ta nghĩ sẽ thích hợp cho mình. Đức Chúa Trời đã kêu gọi và chọn Môi-se cũng như những người mà Ngài sẽ chọn trong những kỳ thích hợp đó, cũng theo một nguyên tắc duy nhất, đó là ý muốn Ngài đã định, chứ không phải bởi những sự mà xác thịt của người ta có.

Rô-ma 8:28-30: **Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định. Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con nầy được làm Con cả ở giữa nhiều anh em; còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh hiển.**

1 Cô-rinh-tô 1:26-29: **Hỡi anh em, hãy suy xét rằng ở giữa anh em là kẻ đã được gọi, không có nhiều người khôn ngoan theo xác thịt, chẳng nhiều kẻ quyền thế, chẳng nhiều kẻ sang trọng. Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những sự đại ở thế gian để làm hổ thẹn những kẻ khôn; Đức Chúa Trời đã chọn những sự yếu ở thế gian để làm hổ thẹn những sự mạnh; Đức Chúa Trời đã chọn những sự hèn hạ và khinh bỉ ở thế gian, cùng những sự không có, hầu cho làm những sự có ra không có, để chẳng ai khoe mình trước mặt Đức Chúa Trời.**

Dân Y-sơ-ra-ên đã được Đức Chúa Trời chọn cho được làm tuyển dân của Ngài và trong chi phái Y-sơ-ra-ên, Đức Chúa Trời cũng đã biệt riêng một chi phái cho được làm công việc trong nhà của Ngài, tức những người được chọn từ trong chi phái đó sẽ được vào làm những công việc trong nhà của Đức Chúa Trời, đó là chi phái Lê-vi.

Dân số ký 1:47-54: **Nhưng người Lê-vi, theo chi phái tổ phụ mình, không kê sổ chung với những chi phái khác. Vì Đức Giê-hô-va có phán cùng Môi-se rằng: Người chớ kê sổ chi phái Lê-vi, và cũng đừng dựng bộ họ chung với dân Y-sơ-ra-ên; nhưng hãy cắt phần người Lê-vi coi sóc đền tạm chứng cứ, hết thảy đồ đạc và các món thuộc về đền tạm. Ấy là người Lê-vi sẽ chuyên-vận đền tạm và hết thảy đồ đạc nó, cùng sẽ làm công việc về đền tạm và đóng trại ở chung quanh đền tạm. Khi nào đền tạm dời chỗ, thì người Lê-vi sẽ tháo dỡ nó; khi nào đền tạm dừng lại, thì họ sẽ dựng nó lên; còn người ngoại**

đến gần sẽ bị xử tử. Dân Y-sơ-ra-ên mỗi người phải đóng ở trong trại quân mình, và mỗi trại quân, từng đội ngũ, phải đóng gần bên ngọn cờ mình. Nhưng người Lê-vi sẽ đóng trại chung quanh đền tạm chứng cứ, để đừng có sự giận dữ cùng hội-dân Y-sơ-ra-ên; người Lê-vi sẽ coi sóc đền tạm chứng cứ. Dân Y-sơ-ra-ên làm y như mọi điều Đức Giê-hô-va đã phán dặn Môi-se vậy.

Khi dân Y-sơ-ra-ên đã không vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời và vì cơ sự yếu đuối của dân Y-sơ-ra-ên mà Đức Chúa Trời quyết định chọn một giải pháp mới cho sự cứu chuộc nhân loại, đó là Đức Chúa Trời sẽ lập một giao ước mới với nhà Y-sơ-ra-ên

Giê-rê-mi 31:31-33: **Đức Giê-hô-va phán: Nầy, những ngày đến, bấy giờ ta sẽ lập một giao ước mới với nhà Y-sơ-ra-ên và với nhà Giu-đa. Giao ước này sẽ không theo giao ước mà ta đã kết với tổ phụ chúng nó trong ngày ta nắm tay dắt ra khỏi đất Ê-díp-tô, tức giao ước mà chúng nó đã phá đi, dầu rằng ta làm chông chúng nó, Đức Giê-hô-va phán vậy. Đức Giê-hô-va phán: Nầy là giao ước mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên sau những ngày đó. Ta sẽ đặt luật pháp ta trong bụng chúng nó và chép vào lòng. Ta sẽ làm Đức Chúa Trời chúng nó, chúng nó sẽ làm dân ta.**

Chữ nhà được chép trong câu 31 và 33 đó là chữ **בית**- bayith, số 1004 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Nhà, Nơi cư ngụ, Quê hương nơi người ta được sanh ra;*

Giao-ước mà Đức Chúa Trời phán rằng Ngài sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên đó không nói về dân Y-sơ-ra-ên nhưng bao gồm hết cả những người được sanh ra bởi Đức Chúa Trời chứ không phải chỉ với những người được sanh ra trong xác thịt được gọi là dân Y-sơ-ra-ên.

Trong Giao-ước mới này, những người sẽ được gọi là dân của Đức Chúa Trời đó là những người mà Đức Chúa Trời **sẽ đặt luật pháp của Ngài vào trong bụng và chép vào lòng những người chấp nhận Lời của Ngài và Ngài sẽ làm Đức Chúa Trời họ và họ sẽ làm dân của Ngài.**

Để Giao-ước này được thực hiện, Đức Chúa Trời cần có những người làm môn đồ cho Ngài và những người sẽ được làm môn đồ của Đức Chúa Trời sẽ được Đức Chúa Trời ghi tạc các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài vào trong lòng của họ.

Ê-sai 8:13-16: **Hãy tôn Đức Giê-hô-va vạn quân là thánh; các người chỉ nên sợ Ngài và kính hãi Ngài. Ngài sẽ là nơi thánh, nhưng cũng là hòn đá vấp ngã, vầng đá vướng mắc cho cả hai nhà Y-sơ-ra-ên, và là bẫy cùng lưới cho dân cư thành Giê-ru-sa-lem vậy. Nhiều người trong bọn họ sẽ vấp chân; sẽ té và giập nát; sẽ sa vào lưới và bị bắt. Người hãy gói lời chứng này, niêm phong luật pháp này trong môn đồ ta!**

Lần đầu tiên trong Kinh-thánh chữ **מִלְמַד** - limmuwd, số 3928, ra từ chữ **לָמַד** - lamad, số 3925 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Người được dạy dỗ (được học, được nghe, được đào tạo, được huấn luyện, được truyền kiến thức cho); siêng năng, cần cù, cần mẫn, thông thạo, có khả năng làm được như thầy của mình;* Trong ý nghĩa của chữ **לָמַד** - lamad, số 3925, gốc của chữ **מִלְמַד** - Limmuwd, số 3928 đó là *sử dụng một cây gậy nhọn để kích thích, để giục lòng người ta, để trêu tức, làm cho phát cáu, rần rật, rầy khổ;*

Đức Chúa Trời đã phán trước về sự đến của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng sẽ làm cho Luật pháp của Ngài, là Luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se đó được vững lập, vì chính Con một của Đức Chúa Trời là Vầng Đá của các thời đại. Qua tiên tri Ê-sai mà Đức Chúa Trời phán trước rằng người ta sẽ vấp phạm vì cơ sự hiện diện của Con một Ngài và cũng qua sự hiện diện của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ mà Đức Chúa Trời sẽ biết rõ ai là người thật lòng kính sợ Đức Chúa Trời và yêu mến luật pháp của Ngài.

Đức Chúa Trời đã dùng Si-mê-ôn, một người công bình để giải mã lời tiên tri mà Đức Chúa Trời đã dùng tiên tri Ê-sai để phán ra về sự đến của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ.

Lu-ca 2:25-35: **Vả, trong thành Giê-ru-sa-lem có một người công bình đạo đức, tên là Si-mê-ôn, trông đợi sự yên ủi dân Y-sơ-ra-ên, và Đức Thánh Linh ngự trên người. Đức Thánh Linh đã bảo trước cho người biết mình sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa. Vậy người cảm bởi Đức Thánh Linh vào đền thờ, lúc có cha mẹ đem con trẻ là Jêsus đến, để làm trọn cho Ngài các thường lệ mà luật pháp đã định, thì người bồng ẵm con trẻ, mà ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi tớ Chúa được qua đời bình an, theo như lời Ngài; Vì con mắt tôi đã thấy sự cứu vớt**

của Ngài, mà Ngài đã sắm sửa đặng làm ánh sáng trước mặt muôn dân, soi khắp thiên hạ, và làm vinh hiển cho dân Y-sơ-ra-ên là dân Ngài. Cha mẹ con trẻ lấy làm lạ về mấy lời người ta nói về con. Si-mê-ôn bèn chúc phước cho hai vợ chồng, nói với Ma-ri, mẹ con trẻ rằng: Đây, con trẻ nầy đã định làm một cơ cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc dấy lên, và định làm một dấu gây nên sự cãi trả; còn phần người, có một thanh gươm sẽ đâm thấu qua lòng người. Ấy vậy tư tưởng trong lòng nhiều người sẽ được bày tỏ.

Chúa Jêsus đã phán rằng: Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy. Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ lạy. (Giăng 4:23-24)

Mặc dù Đức Chúa Trời lập một Giao-ước mới để thực hành sự cứu chuộc nhân loại, nhưng những người mà Đức Chúa Trời sẽ chọn làm môn đồ của Ngài dù bề ngoài sẽ không hoàn toàn là người Lê-vi, nhưng theo nguyên tắc của Lẽ thật thì Đức Chúa Trời vẫn sử dụng nguyên tắc này để chọn những người làm môn đồ cho Ngài, đó là những người mà Đức Chúa Trời sẽ chọn ra, biệt riêng ra từ giữa thế gian và họ là những người mà Đức Chúa Trời sẽ rút ra khỏi thế gian (mà sông Nile của xứ Ê-díp-tô là bóng) như Ngài đã chọn Môi-se khi xưa vậy.

Những người được chọn làm môn đồ cho Đức Chúa Trời qua chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ chính là những người Lê-vi thật theo Lẽ thật và những người đó sẽ làm công việc như Đức Chúa Jêsus Christ đã làm và họ sẽ được chính Đức Chúa Jêsus Christ và Thánh-Linh của Ngài dạy dỗ và trao trách nhiệm cho họ thi hành công việc của người Lê-vi thuộc linh.

Chúng ta hãy chú ý vào lời tiên tri của Gia-cốp khi người nói tiên tri cho các con trai của mình.

Sáng thế ký 49:5-7: Si-mê-ôn và Lê-vi là anh em ruột. Thanh gươm chúng nó thật khí giới hung tàn. Cầu cho tâm hồn cha chớ có đồng mưu, Vinh hiển cha chớ hiệp cùng hội họ; Vì họ đã giết người trong cơn giận dữ, Cắt nhượng bò đực vì ý riêng mình. Đáng rửa sả thay cơn giận dữ họ, vì thật là hung mạnh! Đáng rửa sả thay khí giận họ, vì dữ dần thay! Ta sẽ phân chia họ ra trong nhà Gia-cốp, Tan lạc họ trong dân Y-sơ-ra-ên.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: Simeon^{H8095} and Levi^{H3878} are brethren^{H251}; instruments^{H3627} of cruelty^{H2555} are in their habitations^{H4380}. ⁶O my soul^{H5315}, come^{H935} not thou into their secret^{H5475}; unto their assembly^{H6951}, mine honour^{H3519}, be not thou united^{H3161}: for in their anger^{H639} they slew^{H2026} a man^{H376}, and in their selfwill^{H7522} they digged^{H6131} down^{H6131} a wall^{H7794}. ⁷Cursed^{H779} be their anger^{H639}, for it was fierce^{H5794}; and their wrath^{H5678}, for it was cruel^{H7185}: I will divide^{H2505} them in Jacob^{H3290}, and scatter^{H6327} them in Israel^{H3478}.

Có nghĩa là: Si-mê-ôn và Lê-vi là anh em, những khí giới hung tàn ở trong nhà (nơi cư ngụ) của họ. Hỡi tâm hồn ta chớ vào trong sự bí mật của họ, danh dự của cha cũng chớ có hiệp một với hội chúng của họ, vì trong cơn giận họ đã giết một người, và trong sự vui thích mình họ đã phá đổ bức tường. Sự rửa sả ở trong cơn giận của họ, vì nó là mãnh liệt, và sự thanh nộ của họ, vì nó là một sự tàn nhẫn (đòi hỏi kỹ năng, kỹ năng, sự khe khắt của công việc): Ta sẽ phân chia họ trong Gia-cốp và rải ra trong Y-sơ-ra-ên.

Xét theo văn tự thì Si-mê-ôn và Lê-vi giống như một sự kinh hoàng cho dòng dõi của Y-sơ-ra-ên vậy, nhưng Lời của Đức Chúa Trời ẩn chứa lẽ thật mâu nhiệm về những người mà Đức Chúa Trời đã định trước từ buổi sáng thế cho sự cứu chuộc mà Ngài sẽ làm cho loài người.

Những người với uy quyền, bỗn tánh và sự tôn trọng như Si-mê-ôn và Lê-vi trong lẽ thật tức là những người nghe theo Lời của Đức Chúa Trời và chịu bước theo sự kêu gọi của Đức Chúa Trời sẽ được Thần của Đức Chúa Trời biệt riêng ra và sự ghen tương của Đức Chúa Trời sẽ ngự trên những người được gọi làm tôi tớ Ngài và cơn ghen của Đức Chúa Trời như lửa sẽ ở trên các tôi tớ thật của Ngài và những khí giới mà Đức Chúa Trời trang bị cho các tôi tớ của Ngài sẽ không phải giống như người ta đã nghĩ, vì như Gia-cốp đã nói tiên tri vậy.

Thi-Thiên 2:1-12: Nhân sao các ngoại bang náo loạn? Và những dân tộc toan mưu chước hư không? Các vua thế gian nổi dậy, Các quan trưởng bàn nghị cùng nhau Nghịch Đức Giê-hô-va, và nghịch Đấng chịu xúc dầu của Ngài, mà rằng: Chúng ta hãy bẻ lòi tói của hai Người, Và quăng xa ta xiềng xích của họ. Đáng ngự trên trời sẽ cười, Chúa sẽ nhạo báng chúng nó. Bấy giờ Ngài sẽ nổi thanh nộ phán cùng chúng nó, Dùng cơn giận dữ mình khuấy khỏa chúng nó, mà rằng: Dầu vậy, ta đã lập Vua ta trên Si-ôn

là núi thánh ta. Ta sẽ giăng ra mạng lình: Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: Người là Con ta; Ngày nay ta đã sanh Người. Hãy cầu ta, ta sẽ ban cho Con các ngoại bang làm cơ nghiệp, và các đầu cùng đất làm của cải. Con sẽ dùng cây gậy sắt mà đập bể chúng nó; Con sẽ làm vỡ nát chúng nó khác nào bình gốm. Vì vậy, hỡi các vua, hãy khôn ngoan; Hỡi các quan xét thế gian, hãy chịu sự dạy dỗ. Khá hầu việc Đức Giê-hô-va cách kính sợ, và mừng rỡ cách run rẩy. Hãy hôn Con, e Người nổi giận, và các người hư mất trong đường chẳng; Vì cơn thịnh nộ Người hồng nổi lên. Phàm kẻ nào nường nấu mình nơi Người có phước thay!

Các môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ cũng sẽ được đồng cai trị với Đức Chúa Jêsus Christ như Ngài đã phán: Người cũng hãy viết thư cho thiên sứ của Hội thánh Thi-a-ti-rơ rằng: Này là lời phán của Con Đức Chúa Trời, là Đấng mắt như ngọn lửa, và chân như đồng sáng: Ta biết công việc người, lòng thương yêu người, đức tin người, sự hầu việc trung tín người, lòng nhịn nhục người, và công việc sau rốt người còn nhiều hơn công việc ban đầu nữa. Nhưng điều Ta trách người, ấy là người còn dung cho Giê-sa-bên, người nữ ấy xưng mình là tiên tri, dạy dỗ và phỉnh phờ tôi tớ Ta, đặng rủ chúng nó phạm tà dâm, và ăn thịt cúng thần tượng. Ta đã cho nó thì giờ để ăn năn, mà nó chẳng muốn ăn năn điều tà dâm nó! Này, Ta quăng nó trên giường đau đớn, và phàm kẻ nào phạm tội tà dâm với nó, mà không ăn năn việc làm của nó, thì ta cũng quăng vào tai nạn lớn. Ta sẽ đánh chết con cái nó; và mọi Hội thánh sẽ rõ Ta là Đấng dò biết lòng dạ loài người; và Ta sẽ tùy công việc của mỗi người trong các người mà báo lại. Nhưng, với các người là kẻ khác ở tại Thi-a-ti-rơ, chưa từng nhận lấy đạo đó và chưa biết điều sâu hiểm của quỷ Sa-tan, như chúng vẫn nói, thì Ta phán dặn rằng Ta không gán cho các người gánh nặng khác. Chỉ các người khá bền giữ những điều mình đã có, cho tới chừng Ta đến. Kẻ nào thắng, và giữ các việc của Ta đến cuối cùng, Ta sẽ ban cho quyền trị các nước: kẻ đó sẽ cai trị bằng một cây gậy sắt, và sẽ phá tan các nước như đồ gốm, khác nào chính Ta đã nhận quyền cai trị đó nơi Cha Ta. Ta sẽ cho kẻ ấy ngôi sao mai. Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh! (Khải huyền 2:18-29)

Thi-Thiên 149:1-9: **Ha-lê-lu-gia!** Hãy hát xướng cho Đức Giê-hô-va một bài ca mới! Hãy hát ngợi khen Ngài trong hội các thánh Ngài. Nguyện Y-sơ-ra-ên mừng rỡ nơi Đấng đã dựng nên mình; Nguyện con cái Si-ôn vui vẻ nơi Vua mình. Nguyện chúng nó nhảy múa mà ngợi khen danh Ngài, Dùng trống-cơn và đàn cầm mà hát ngợi khen Ngài! Vì Đức Giê-hô-va đẹp lòng dân sự Ngài; Ngài lấy sự cứu rỗi trang sức cho người khiêm nhường. Nguyện các thánh Ngài mừng rỡ về sự vinh hiển, Hát vui vẻ tại trên giường mình! Sự ngợi khen Đức Chúa Trời ở trong miệng họ, Thanh gươm hai lưỡi bén ở trong tay họ, Đặng báo thù các nước, Hành phạt các dân; Đặng trói các vua chúng nó bằng xiềng, Và đóng trướng các tước vị chúng nó. Để thi hành cho chúng nó sự án đã chép. Các thánh Ngài được vinh hiển ấy. **Ha-lê-lu-gia**

Thế gian luôn mơ tưởng những sự mà người ta gọi là vui mừng, bình an, phước hạnh cho xác thịt của họ trong khi chính họ lại làm những công việc tội lỗi phá huỷ môi trường sống không chỉ cho trái đất, cho xã hội mà cho chính cả sự sống của linh hồn mình nữa.

Người ta luôn nghĩ rằng nếu Đức Chúa Trời là sự yêu thương thì Ngài sẽ làm tất cả mọi sự mà người ta cầu xin Ngài và Đức Chúa Trời sẽ sai các thiên sứ của Ngài cùng các tôi tớ của Ngài làm mọi sự cho những nhu cầu của những người nào thờ phượng Ngài và gọi là Ngài là Chúa!

Chúng ta ấy nhìn vào chức vụ của những người được Đức Chúa Jêsus Christ xức dầu cho và công việc mà họ đã làm trong Danh của Đức Chúa Jêsus Christ như thế nào.

2 Cô-rinh-tô 10:1-1: **Tôi là Phao-lô, bởi sự nhu mì, nhân từ của Đấng Christ mà xin anh em, tôi là người hèn hạ lắm trong khi gặp mặt giữa anh em nhưng lúc vắng mặt, đối với anh em, tỏ ra biết bao là dạn dĩ!** Tôi nài xin anh em chớ ép tôi, khi tôi sẽ có mặt, phải dùng sự dạn dĩ mà tôi toan dùng nghịch cùng mấy kẻ kia tưởng chúng tôi ăn ở theo xác thịt. Vì chúng tôi đều sống trong xác thịt, chớ chẳng tranh chiến theo xác thịt. Vả, những khí giới mà chúng tôi dùng để chiến tranh là không phải thuộc về xác thịt đâu, bèn là bởi quyền năng của Đức Chúa Trời, có sức mạnh để đập đổ các đồn lũy: nhờ khí giới đó chúng tôi đánh đổ các lý luận, mọi sự cao tự nổi lên nghịch cùng sự hiểu biết Đức Chúa Trời, và bắt hết các ý tưởng làm tôi mọi vâng phục Đấng Christ. Cũng nhờ khí giới đó, chúng tôi sẵn sàng phạt mọi kẻ chẳng phục, khi anh em đã chịu lụy trọn rồi. Anh em cứ xem bề ngoài sao?

Bằng có ai quyết mình thuộc về Đấng Christ, hãy ngẫm nghĩ rằng nếu người thuộc về Đấng Christ, thì chúng tôi cũng thuộc về Ngài. Dầu khi tôi khoe mình khí quá về quyền phép Chúa đã ban cho chúng tôi, để gây dựng anh em, chớ chẳng phải để hủy diệt, thì tôi sẽ không hổ thẹn; song tôi chẳng muốn làm bộ dọa anh em bằng thơ từ của tôi. Có người nói rằng các thơ của người nặng lời và bạo mạnh; nhưng đến khi có mặt thì người yếu đuối và lời nói chẳng có giá gì. Kẻ nói như vậy, hãy nghĩ rằng khi chúng tôi vắng mặt, lời trong thơ thể nào, thì khi có mặt, việc làm cũng thể ấy. Thật chúng tôi không dám bằng vai hoặc sánh mình với những người kia, là kẻ hay tự phô mình. Nhưng lấy mình đo mình, lấy mình so sánh với mình, thì họ tỏ ra ít trí khôn. Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình quá mực, chỉ theo mực về địa phận mà Đức Chúa Trời đã chỉ định cho chúng tôi tới đến anh em. Bởi chúng tôi chẳng vượt quá mực mình, như thể chúng tôi không đến cùng anh em, vì thật chúng tôi đã đem Tin Lành của Đấng Christ mà đến nơi anh em trước hết. Chúng tôi không khoe mình quá mực, cũng không khoe về việc người khác làm; nhưng mong rằng đức tin của anh em thêm lên, thì công việc chúng tôi cũng sẽ lớn lên thêm giữa anh em, theo giới hạn đã định cho chúng tôi, và công việc ấy càng mở mang, cho đến nỗi chúng tôi sẽ có thể truyền Tin Lành ra đến các xứ xa hơn xứ anh em, song chúng tôi không hề khoe mình về việc đã làm trong địa phận của người khác. Nhưng ai khoe mình, hãy khoe mình trong Chúa. Vì ấy chẳng phải là kẻ tự phô mình đáng được ứng chịu, bèn là kẻ mà Chúa gửi gắm.

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 5 là: **Casting down imaginations, and every high thing that exalteth itself against the knowledge of God, and bringing into captivity every thought to the obedience of Christ; *Đánh đổ mọi ý tưởng cùng mọi sự tự cao trở lên chống nghịch sự hiểu biết của Đức Chúa Trời và bắt phục tất cả mọi ý tưởng phải làm tôi mọi (cầm tù, giam cầm) vâng phục Đấng Christ.***

Chúa Jêsus đã phán cho hết thảy những người nào nghe Ngài giảng và Ngài chỉ cho họ thấy những tư tưởng gian ác, tự lừa dối ở trong lòng họ: **Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình an cho thế gian; ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm giáo. Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dẫu với bà gia; và người ta sẽ có kẻ thù nghịch, là người nhà mình. Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta; ai không vác cây thập tự mình mà theo ta, thì cũng chẳng đáng cho ta. Ai gìn giữ sự sống mình, thì sẽ mất; còn ai vì cố ta mất sự sống mình, thì sẽ tìm lại được.** (Ma-thi-ơ 10:34-39)

Những Lời mà Đức Chúa Jêsus đã phán đó chắc chắn sẽ như *một cây gậy nhọn để kích thích, để giục lòng người ta, để trêu tức, làm cho phát cáu, rần vặt, rầy khổ* lòng của những người không có lòng kính sợ Đức Chúa Trời và không yêu mến luật pháp của Ngài.

Trong Lời phán của Đức Chúa Jêsus có chỉ ra cho chúng ta thấy tiêu chuẩn của những người được Đức Chúa Trời chọn làm môn đồ cho Ngài, đó là những người như Si-mê-ôn và Lê-vi trong ý nghĩa đầy đủ của Lẽ thật.

Si-mê-ôn là con trai thứ hai của Gia-cốp sanh bởi Lê-a. **Si-mê-ôn** là chữ **שִׁמְעוֹן** - Shim`own, số 8095 ra từ gốc chữ **שָׁמַע** - shama` số 8085 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Sự nghe, lắng nghe; nghe theo, tuân theo, vâng lời, sự hiểu được ý của người nói, sự khiến cho có thể nghe được, nói được và công bố được điều mình đã nghe; sự nghe trong sự chú ý, quan tâm, thích thú;*

Lê-vi là con trai thứ ba của Gia-cốp sanh bởi Lê-a. **Lê-vi** là chữ **לֵוִי** - Levy, số 3878 ra từ gốc chữ **לָוַי** - lavah, số 3867 trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: *Nối lại, Hiệp nhất, Liên hiệp lại;* Gốc của chữ Lê-vi có nghĩa là: *cho vay, cho mượn, chia ra, tách ra, trung thành với;*

Môi-se đã chúc phước cho người Lê-vi và lời chúc phước này cũng là lời tiên tri cho những người được gọi là người Lê-vi thật trong Nước Đức Chúa Trời nữa.

Phục truyền luật lệ ký 33:8-11: **Người cũng chúc cho Lê-vi rằng: Thu-mim và u-rim của người vốn thuộc về người tin kính của người, mà người thử thách tại Ma-sa, tranh giành với tại nước Mê-ri-ba. Lê-vi nói về cha mẹ mình rằng: Tôi không hề thấy cha mẹ; Người không nhận anh em mình, chẳng biết đến con cái mình. Vì người gìn giữ lời Chúa, canh chừng sự giao ước của Chúa. Họ lấy mạng lệnh của Chúa dạy cho Gia-cốp, và luật pháp Chúa cho Y-sơ-ra-ên; Họ để hưởng dưới mũi Ngài, đặt của**

lễ thiêu trên bàn thờ Ngài. Lạy Đức Giê-hô-va, xin ban phước cho của cải người, và nhậm công việc của tay người làm. Xin bẻ nát họng của kẻ dấy nghịch và ghen ghét người, để chúng nó không thể dấy lên nữa!

Ma-thi-ơ 4:18-22: Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đang thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh cá. Ngài phán cùng hai người rằng: Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người. Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài. Từ đó đi một đôi xa xa nữa, Ngài thấy hai anh em khác, là Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang cùng cha mình là Xê-bê-đê vá lưới trong thuyền; Ngài bèn gọi hai người. Tức thì hai người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo Ngài.

Người đầu tiên được Chúa Jêsus gọi làm môn đồ Ngài đó là Si-môn và tiếp theo là Anh-rê.

Tên của các môn đồ của Chúa Jêsus được chép trong phần Kinh-thánh Tân-ước đều được gọi theo tiếng Rô-ma (Greek mà bản Kinh-thánh tiếng Việt dịch là Gờ-réc).

Si-môn trong tiếng Hy-lạp (Greek) là chữ Σίμων-Simon, số 4613 ra từ tiếng Hê-bơ-rơ, đó là chữ שִׁמּוֹן - Shim`own, số 8095 ra từ gốc chữ שָׁמַע - shama` số 8085 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Sự nghe, lắng nghe; nghe theo, tuân theo, vâng lời, sự hiểu được ý của người nói, sự khiến cho có thể nghe được, nói được và công bố được điều mình đã nghe; sự nghe trong sự chú ý, quan tâm, thích thú;*

Anh-rê trong tiếng Hy-lạp (Greek) là chữ Ἀνδρέας -Andreas, số 406 ra từ chữ ἄνθρωπος -Aner, số 435 có nghĩa là: *Một người đàn ông đích thực (can đảm mạnh mẽ, kiên cường); Người quản lý, trông nom;*

Người thứ ba được gọi làm môn đồ cho Đức Chúa Jêsus đó là Gia-cơ con trai của Xê-bê-đê và người thứ tư đó là Giăng, em của Gia-cơ.

Gia-cơ trong tiếng Hy-lạp (Greek) là chữ Ἰακώβος -Iakobos, số 2385 có nghĩa là *người hất cẳng, người thay thế, người chiếm chỗ của người khác*. Chữ này ra từ gốc của tiếng Hê-bơ-rơ, đó là chữ יַעֲקֹב - Ya`aqob, số 3290 ra từ chữ אָבָא - aqab, số 6117 có nghĩa là: *người nắm gót người khác, người chiếm chỗ, người thay thế chỗ của người khác bằng mưu kế;*

Chúng ta biết danh xưng của người ta là tỏ ra sự uy quyền, bổn tánh, sự tôn trọng, như vận mệnh của một con người vậy, tức là theo ý muốn của người đã sanh ra đứa trẻ đó hoặc là người giám hộ cuộc đời của người ấy đã đặt cho người ấy và trong xác thịt, lời nói có chủ quyền hoặc uy quyền sẽ quyết định số phận của người chịu sự áp đặt này, vì Đức Chúa Trời sẽ căn cứ theo lời người ta nói ra mà đãi lại và sự đãi lại này được áp dụng trên các vật thuộc về chủ quyền của người đã nói các lời ấy ra.

Người sẽ thối mắc rằng tại sao Đức Chúa Trời lại chọn những người có danh xưng không mấy hòa bình như Gia-cốp (kẻ nắm gót) cho được vào hầu việc trong nhà của Ngài?

Kinh-thánh cho chúng ta biết rằng, cả thế gian chịu phục dưới quyền của ma quỷ và hết thảy mọi người đều đã thiếu hụt sự vinh hiển của Đức Chúa Trời nên hết thảy đều ngồi trong bóng của sự chết. Nhưng Kinh-thánh cũng cho chúng ta biết rằng, cả thế gian đều thuộc về Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời đã chọn Môi-se và sai người trở lại xứ Ê-díp-tô để dắt dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi nhà nô-lệ và khi Môi-se được kêu gọi, ông vẫn chưa biết Danh của Đức Giê-hô-va, nhưng không phải vì Môi-se không biết Danh của Đức Chúa Trời là Giê-hô-va thì ông không thể hầu việc Ngài được! Chính Đức Chúa Trời là quan án công bình sẽ quyết định sự sống cho loài người cũng như cho muôn vật đó có quyền làm ơn cho ai hay là thương xót ai tùy ý Ngài muốn. Vì Đức Chúa Trời là sự yêu thương nên Ngài đã ban cho loài người một cơ hội để nhận được sự cứu chuộc của Ngài cho được sự sống lại và sự sống đời đời cho linh hồn mình, đó là Đức Chúa Trời ban Lời của Ngài cho loài người và hễ ai nghe tiếng phán của Đức Chúa Trời và vâng giữ, làm theo thì người đó sẽ được Đức Chúa Trời thương xót.

Lời của Đức Chúa Trời là sự sống và sự sống là sự sáng cho loài người, vậy nên không phải vì cơ tên của một người kia được cha mẹ đặt cho là rất đẹp, mang ý nghĩa của sự phước hạnh thì sử dụng của người đó sẽ được phước hạnh như cái tên của người, vì người mang tên đẹp mà lại sanh ra từ cái rễ độc ác, thì người đó sẽ lãnh trọn sự báo trả của luật pháp khi kỳ định của sự phán xét sẽ đến trên người ấy. Cũng một lẽ ấy, nếu tên của một người kia được cha mẹ đặt cho vốn là bóng của sự xấu xa, đê tiện hoặc nghèo hèn, thấp kém, nhưng khi người đó lớn lên mà nhận biết Đức Chúa Trời và kính sợ Danh của Ngài cùng vâng

giữ các mạng lệnh và các điều răn của Đức Chúa Trời thì Đức Chúa Trời sẽ tha thứ mọi tội lỗi của người ấy cùng phá huỷ tờ khế mà ma quỷ đã lập ra với các bằng chứng tội lỗi của tổ phụ người ấy truyền lại để nghịch cuộc đời của người ấy. Bấy giờ, Đức Chúa Trời sẽ đổi tên người ấy theo như Lời của Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: **Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh: Kẻ nào thảng, ta sẽ ban cho ma-na đang giấu kín; và ta sẽ cho nó hòn sỏi trắng, trên đó có viết một tên mới, ngoài kẻ nhận lấy không ai biết đến.** (Khải huyền 2:17) hoặc chính Đức Chúa Trời hoặc Đức Chúa Jêsus Christ sẽ đổi tên cho người ấy để thi hành chức vụ hầu việc Đức Chúa Trời.

Trong các môn đồ mà Đức Chúa Jêsus đã gọi được làm tôi tớ Ngài có Si-môn (tức là Si-mê-ôn, anh của Anh-rê) được Chúa Jêsus đổi tên cho, nhưng không phải là ngay khi mới được Ngài gọi vào chức vụ, mà là trước khi Chúa Jêsus trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha.

Trong thực tế, các bậc cha mẹ đặt theo thường lấy những sự kiện xảy ra trong thời gian con của họ được sanh ra để kỷ niệm, như người ta đã đặt tên cho Gia-cốp khi tay của người nắm chặt gót của anh mình, là Ê-sau vậy. Nhưng sau khi Gia-cốp đã vâng theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời để từ nơi của La-ban mà trở về nhà cha mình, thì trên đường người trở về, Đức Chúa Trời đã đổi tên cho người từ Gia-cốp thành Y-sơ-ra-ên.

Đức Chúa Trời là Đấng khôn ngoan và mưu luận và Ngài cai trị trong mọi sự, nên Đức Chúa Trời biết sử dụng muôn vật theo sự mưu luận của Ngài.

Trong đời của tiên tri Ê-li và Ê-li-sê, để tiêu diệt nhà A-háp, Đức Chúa Trời đã không sử dụng những người có tấm lòng khiêm nhường, kính sợ Đức Chúa Trời và yêu mến luật pháp của Ngài ở trong dân Y-sơ-ra-ên để làm công việc này, bởi vì trong dân Y-sơ-ra-ên lúc đó không có ai như vậy mà có thể làm được công việc này. Đức Chúa Trời đã dùng Giê-hu, là kẻ sẵn sàng phản chủ mình để đạt được những sự mình muốn. Trong Y-sơ-ra-ên vào thời điểm mà luật pháp của Đức Chúa Trời đã không được tôn cao, sức mạnh của luật pháp đã không đủ khiến cho những kẻ như A-háp phải sợ hãi nữa thì Đức Chúa Trời đã sử dụng những người như Giê-hu để tiêu diệt nhà A-háp. Đức Chúa Trời sử dụng Giê-hu không phải vì người đó công bình nhưng Đức Chúa Trời muốn giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi sự gian ác của vua A-háp và Ngài cũng muốn cho Giê-hu, vốn là một kẻ ác, khi đã thấy được quyền phép của Ngài mà trở lại cùng Đức Chúa Trời mình mà được sống.

Đức Chúa Jêsus Christ đã gọi những người làm môn đồ Ngài không phải do ý riêng của Ngài, nhưng là theo ý muốn của Đức Chúa Cha, như Chúa Jêsus đã phán.

Giăng 6:36-39: Nhưng ta đã nói: Các người đã thấy ta, mà chẳng tin. Phàm những kẻ Cha cho ta sẽ đến cùng ta, kẻ đến cùng ta thì ta không bỏ ra ngoài đâu. Vì ta từ trên trời xuống, chẳng phải để làm theo ý ta, nhưng làm theo ý Đấng đã sai ta đến. Và, ý muốn của Đấng đã sai ta đến là hề sự gì Ngài đã ban cho ta, thì ta chớ làm mất, nhưng ta phải làm cho sống lại nơi ngày sau rốt.

Giăng 17:6-10: Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho Con từ giữa thế gian; họ vốn thuộc về Cha, Cha giao họ cho Con, và họ đã giữ lời Cha. Hiện nay họ đã biết rằng mọi sự Cha đã giao cho Con đều là từ Cha mà đến. Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con, và họ đã nhận lấy; nhìn biết quả thật rằng Con đến từ nơi Cha, và tin rằng ấy là Cha sai Con đến. Con vì họ mà cầu nguyện; chẳng phải vì thế gian mà cầu nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi chưng họ thuộc về Cha. Phàm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhân họ được tôn vinh.

Những môn đồ đầu tiên này đều đang làm nghề đánh cá tại nơi biển hồ Ga-li-lê. Người đánh cá không bao giờ có sự nhân nhượng đối với công việc quăng lưới để bắt cá thể nào, thì những người được Chúa gọi là tay đánh lưới người cũng vậy, không có sự nhân nhượng, không có sự thoả hiệp và không có sự hăm hăm.

Hết thấy loài người đều ở trước mặt Đức Chúa Trời và trong loài người, Đức Chúa Trời đã chọn ra những người mà Ngài sẽ gọi cho được làm người hầu việc Ngài và những người đó đã được Đức Chúa Trời trông trong thế gian này và đến kỳ thì Ngài sẽ gặt hái những người đó và Lời Chúa gọi đó là **Ngài gặt chỗ không gieo** (mà thật ra ấy là chính Đức Chúa Trời đã gieo mà người ta không nhận biết mà thôi).

Chúa Jêsus phán với những người được gọi làm môn đồ Ngài: **Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người. Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài.**

Đức Chúa Trời không kêu gọi những người lười biếng, nhưng Ngài gọi những người mà Ngài đã đào tạo họ từ trong thế gian ngay cả khi người ta còn trong bụng mẹ thì Ngài cũng đã chọn rồi.

Từ công việc đánh lưới bắt cá đến việc đánh lưới người chỉ khác nhau về tên gọi và cách thức cùng công cụ để thi hành công việc mà thôi, còn trong nguyên tắc thì không có sự khác biệt.

Ê-sai 28:1-13: **Khốn thay cho mảo triều thiên kiêu ngạo của những bợm (nghiện) rượu Ép-ra-im, khốn thay cho hoa chóng tàn làm đồ trang sức đẹp nhất dân ấy, đóng tại nơi trũng màu mỡ của những người say rượu (bị đánh gục bởi rượu)?** Này, từ nơi Chúa có một người mạnh và có quyền, giống như cơn bão mưa đá, như trận gió phá hại, như nước lớn vỡ bờ. Người sẽ lấy tay ném cả xuống đất. Mảo triều thiên kiêu ngạo của những bợm rượu Ép-ra-im sẽ bị giày đạp dưới chân. Cái hoa chóng tàn làm đồ trang sức đẹp nhất dân ấy, đóng tại nơi trũng màu mỡ, cũng sẽ giống như trái vả chín trước mùa hè: người ta thấy nó, vừa mới vào tay thì đã nứt. Trong ngày đó, Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ trở nên mảo triều thiên chói sáng và mảo miện rực rỡ của dân sót Ngài; sẽ trở nên thần công chánh cho kẻ ngồi trên tòa xét đoán, và sức mạnh cho những kẻ đuổi giặc nơi cửa thành. Song những kẻ ấy cũng choáng váng vì rượu, xiêu tó vì các thứ rượu mạnh. Thầy tế lễ và đấng tiên tri đều choáng váng vì rượu mạnh, bị rượu nứt đi, nhân các thứ rượu mạnh mà xoàng ba; xem sự hiện thấy thì cất nghĩa sai, xử kiện thì vấp ngã; mưa ra ô uest đầy bàn tiệc, chẳng có chỗ nào sạch! Vậy người sẽ dạy khôn cho ai, và khiến ai hiểu sự dạy dỗ mình? Có phải là dạy cho những trẻ con thôi bú, mới lia khỏi vú chẳng? Vì, với họ phải giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia! Vậy nên Đức Giê-hô-va sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này. Ngài đã phán cùng nó rằng: Đây là nơi yên nghỉ; hãy để kẻ mệt nhọc được yên nghỉ. Này là lúc mát mẻ cho các người. Thế mà họ chẳng chịu nghe. Lời Đức Giê-hô-va đối với họ sẽ là giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia; hầu cho họ bước tới, thì ngã nhào và giập nát, sập bẫy, và bị bắt!

Ép-ra-im đại diện cho nhà Y-sơ-ra-ên dưới sự cai trị của những vua gian ác kể từ khi vua Sa-lô-môn qua đời mà bởi tội lỗi của Rô-bô-am (con trai của vua Sa-lô-môn). Kể từ khi Y-sơ-ra-ên chia ra làm hai, Y-sơ-ra-ên ở phía Bắc, còn nhà Giu-đa thì ở phía Nam, các vua gian ác ở phía Bắc đã thờ lạy thần tượng và khiến dân sự cũng thờ lạy thần tượng để giữ dân sự không trở xuống thành Giê-ru-sa-lem để dâng của lễ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình và Lời Chúa gọi đó là **trũng màu mỡ của những người say rượu** mà các quan chức và vua của Y-sơ-ra-ên được gọi là **những bợm (nghiện) rượu Ép-ra-im**.

Đức Chúa Trời đã dùng tiên tri Ê-sai cảnh báo cho cả 2 nhà Y-sơ-ra-ên và Giu-đa phải ăn năn tội lỗi và lìa bỏ mọi điều ác mà hết lòng trở lại cùng Đức Chúa Trời thì sẽ được sống, nhưng họ đã không nghe theo lời cảnh báo đó nên chỉ vài năm sau đó, tai hoạ đã giáng xuống trên cả hai nhà Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.

Đức Chúa Trời biết trước rằng những người sẽ được chọn làm dân sự của Ngài vào thời kỳ cuối cùng này cũng sẽ bị **những bợm rượu kiêu Ép-ra-im** mà khiến cho linh hồn của dân sự Ngài bị bán cho ma quỷ bởi những sự ngu dại mà người ta tin theo những sự giảng dạy sai trật với mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Để cứu bày chiên của Đức Chúa Trời ra khỏi những bợm rượu kia và cũng là để bắt được những bợm rượu đó, Đức Chúa Trời đã chỉ ra cho các tội tổ của Ngài, tức là những người được gọi là môn đồ Ngài biết cách đánh lưới người, đó là: **Vì, với họ phải giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia!** Vậy nên Đức Giê-hô-va sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này. Ngài đã phán cùng nó rằng: **Đây là nơi yên nghỉ; hãy để kẻ mệt nhọc được yên nghỉ.** Này là lúc mát mẻ cho các người. Thế mà họ chẳng chịu nghe. Lời Đức Giê-hô-va đối với họ sẽ là giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia; hầu cho họ bước tới, thì ngã nhào và giập nát, sập bẫy, và bị bắt!

Chữ **giềng mối** được chép trong câu 13 này, đó là chữ **צב**- tsav, số 6673 ra từ chữ **צב**- tsavah, số 6680 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Các mạng lệnh, các sắc lệnh, lễ nghi; Quy tắc, Nguyên tắc;*

Chữ **hàng** trong câu 13 này đó là chữ **קו**- qav, số 6957 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Thuốc đo (độ thẳng), ranh giới, mối ràng buộc, phương pháp, phạm vi, giới hạn, tiêu chuẩn để đánh giá, phép tắc, sự cai trị, sự thống trị;*

Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho tiên tri Ê-sai phải ghi các mạng lệnh này vào trong các môn đồ của Ngài nghĩa là khi tiên tri Ê-sai đã công bố mạng lệnh này thì trải các thời đại, khi các lời này được công bố ra thì Đức Thánh-Linh sẽ ghi tạc các lời đó vào lòng các tôi tớ của Ngài và các mạng lệnh đó phải được thi hành qua các môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ, như chính Chúa Jê-sus đã sử dụng phương pháp này để rao giảng Tin-Lành của Nước Đức Chúa Trời và những người nghe Lời Chúa Jê-sus giảng đã nhận biết được rằng, họ đã bị Chúa Jê-sus quả nặng họ.

Ngày nay những người bị Lời Chúa gọi là những bợn rượu đã giảng ra những sự lừa dối khiến những người muốn được hưởng sự cứu chuộc trong Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ hiểu sai Lời của Đức Chúa Trời và không tin vào luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người chúng ta qua Môi-se, là Luật pháp mà chính Đức Chúa Jê-sus Christ đã phán rằng Ngài đến để làm cho luật pháp đó được vững lập và chính C đã trực tiếp thi hành luật pháp đó khi Ngài dùng Lời của Đức Chúa Trời giảng dạy và dạy người ta phải dâng của tế lễ cho Đức Chúa Trời theo luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho Môi-se để làm chứng về Ngài, là Đấng đến từ Đức Chúa Trời.

Chúa Jê-sus cũng đã phán dạy các môn đồ của Ngài làm theo như Ngài đã làm, vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Cha, Đấng đã sai Ngài đến thế gian và gọi những người mà Ngài đã chọn cho được làm môn đồ Ngài.

Lu-ca 10:1-22: Kế đó, Chúa chọn bảy mươi môn đồ khác, sai từng đôi đi trước Ngài, đến các thành các chỗ mà chính Ngài sẽ đi. Ngài phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì trủng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa của mình. Hãy đi; này, ta sai các người đi, khác nào như chiên con ở giữa bầy muông sói. Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc đường. Hễ các người vào nhà nào, trước hết hãy nói rằng: Cầu sự bình an cho nhà này! Nếu nhà đó có người nào đáng được bình an, sự bình an của các người sẽ giáng cho họ; bằng không, sẽ trở về các người. Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các người, vì người làm công đáng được tiền lương mình. Đừng đi nhà này sang nhà khác. Hễ các người vào thành nào, mà người ta tiếp rước, hãy ăn đồ họ sẽ dọn cho. Hãy chữa kẻ bệnh ở đó, và nói với họ rằng: Nước Đức Chúa Trời đến gần các người. Song hễ các người vào thành nào, họ không tiếp rước, hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng: Đối với các người, chúng ta cũng phải bụi của thành các người đã dính chân chúng ta; nhưng phải biết nước Đức Chúa Trời đã đến gần các người rồi. Ta phán cùng các người, đến ngày cuối cùng, thành Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành này. Khốn cho mày, thành Cô-ra-xin! Khốn cho mày, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rơ và thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc áo gai và đội tro mà ăn năn từ lâu rồi. Vậy, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu nhẹ hơn bay. Còn mày, thành Ca-bê-na-um, mày sẽ được nhắc lên tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới dưới Âm phủ! Ai nghe các người, ấy là nghe ta; ai bỏ các người, ấy là bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã sai ta. Bảy mươi môn đồ trở về cách vui vẻ, thưa rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa, các quỷ cũng phục chúng tôi. Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ta đã thấy quỷ Sa-tan từ trời sa xuống như chớp. Này, ta đã ban quyền cho các người giày đạp rắn, bò cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chân; không gì làm hại các người được. Dầu vậy, chớ mừng vì các quỷ phục các người; nhưng hãy mừng vì tên các người đã ghi trên thiên đàng. Cũng giờ đó, Đức Chúa Jê-sus nức lòng bởi Đức Thánh Linh, bèn nói rằng: Lạy Cha, là Chúa trời đất, tôi ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu những sự này với kẻ khôn ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho trẻ nhỏ hay! Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt lành. Cha ta đã giao mọi sự cho ta; ngoài Cha không ai biết Con là ai; ngoài Con, và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không có ai biết Cha là ai.